

Rusija in Nemčija nameravata razdeliti Romunsko med seboj

ITALIJA JE POSVARILA RUSIJO, NAJ DRŽI ROKE PROČ OD BALKANA

Rim, 4. dec. — Iz fašističnih krogov se poroča, da je Italija posvarila Rusijo, da bo imela opravka z Italijo, če bo hotela izvesti na Balkanu iste korake kot jih zasleduje na Baltiku. Italijansko časopisje v istem času komentira, da Nemčija zato mirno gleda vpad Rusije v Finsko, ker sta se Rusija in Nemčija sporazumeli in imata ves načrt pripravljen, kako si bosta razdelila Romunsko.

Iz italijanskih vladnih krogov se poroča, da se italijanska vlada pripravlja, da odločno nastopi, če bi Rusija usmerila svoje kora-

ke proti Balkanu, ker bi bili s tem prekržani računi Italije. Turinski dnevnik La Stampa piše, da je med Hitlerjem in Stalinom dosežen sporazum, da bo Nemčija dobila glavni del Romunske, Rusija bo dobila Besarabijo, Madžarska bo dobila pa Sedmograško.

V istem času piše laško časopisje o veliki nevarnosti, ki preti Angliji, če se Stalin vgnezdí v Skandinaviji, odkoder bi gledal prav s praga v London. Po vseh večjih mestih Italije so dijaki priredili te dni demonstracije proti Rusiji, tako v Turinu, Bologni, Milanu, Genovi in drugod.

Zavezniki bodo uresničili svojo grožnjo in z blokado ustavili ves nemški izvoz in uvoz

London, 4. dec. — Angleške in francoske bojne ladje so se postavile na strateške točke v Severnem morju, na Atlantiku in v Sredozemskem morju, da prestrežejo vsako blago, ki je namenjeno v Nemčijo, obenem pa tudi zaplenijo vsako blago, ki bo poslano iz Nemčije. To bo najmočnejša šiba, ki jo bodo zavili zavezniki nad Nemčijo. Na stotine zaveznikov bojnih edinic je na straži v tej blokadi.

To je jasen odgovor zavezni-

kov na nemške mine, ki so bile posejane po morju in ki so potopile nešteto angleških in drugih ladij. S to blokado bodo zaveznički ustavili ves prekomorski izvoz, ki znaša najmanj \$500,000,000 in ki je Nemčiji življensko potreben, da s tem dobi denar za nakup svojih potrebščin.

Ker se zadnje čase ne poroča o posebnih izgubah na morju, se smatra, da so Angleži dobili sredstvo, s katerim so napravili nemške mine neškodljive. Kakšno je to sredstvo, poročila ne povedo.

Hitler bo stopil na čelo novi nemški cerkvi

Paris, 4. dec. — Iz Nemčije prihajajo poročila, ki morda niso dosti verjetna, da je Hitler ukazal ministru prosvete, Rustu, da do novega leta razpusti katoliško Cerkev in ustanovi nekako narodno cerkev, katere poglavar bi bil Hitler sam. Težko je verjetno, da bi se Hitler zdaj, ko je tako zaposlen z vojno, ukvarjal s takim nevarnim podvzetjem. Nekateri trdijo, da je tudi kaj takega mogoče, ker je poznano Hitlerjevo strastno sovraštvo do katoliške Cerkve. Nemško časopisje je zelo napadalo Vatikan, ker je v vatikansko glasilo Osservatore Romano očitalo Nemčiji napad na Poljsko ter je očitalo papežu, da je stopil v tabor sovražnikov Nemčije. Po Nemčiji se še vedno nadaljuje zapiranje katoliških šol.

Finci ne bodo bombardirali odprtih ruskih mest

Washington, D. C. — Finska vlada je sporočila predsedniku Rooseveltu, da finski letalci ne bodo bombardirali nezavarovanih ruskih mest, če bo enako taktiko zavzela tudi ruska vlada. Pojasnilo finske vlade je prišlo na poziv predsednika Roosevelta, da bi se v vojni prižaneslo civilistom. Enak apel je poslal Roosevelt tudi Rusiji, toda ta ni Rooseveltu še odgovorila.

Na Roosevelta se vedno bolj pritiska, naj prekinje diplomatske odnose z Rusijo kot v protest proti invaziji na Finsko. Priča-kuje se, da bo Roosevelt nekaj glede tega ukrenil še ta teden. Morda bo Roosevelt zaenkrat samo odpočkal svojega poslanika iz Moskve, ne da bi prekinil diplomatske odnose. Vendar bi s tem dovolj povedal, da protestira proti vpadu Rusije v Finsko.

Ameriški komunisti in Finci v tepežu

Aberdeen, Wash. — V neki plesni dvorani so se zbrali komunisti, da praznujejo "ples zmage" kot v protest Fincem, ki so se bili zbrali isti čas k patriotski seji. Finci so po seji "posetili" komuniste in poslopje malone razdejali. Značilno pri tem, da je prišla policija na lice mesta šele štiri ure potem, ko se je pričela "domača zabava".

SMRT ROJAKA

Iz Pueblo, Colo. se poroča, da so našli te dni rojaka Antona Prijatelja mrtvega na njegovi farmi, kjer je živel 20 let in zadnje čase čisto sam. Zadel ga je kap na možganih. Star je bil okrog 65 let in ni imel tukaj nobenih sorodnikov. Doma je bil iz okolice Turjaka na Dolenjskem.

Ameriški izdelki bodo leteli v Anglijo

Ker je paroplovba v Severnem morju in na Atlantiku sploh tako ogrožena po nemških podmornicah in minah, se Anglija resno bavi z načrtom, da bi letala, ki jih je naročila v Zd. državah dobila domov po zraku. Možnost izpeljave tega načrta daje dejstvo, da so začeli delati na ogromnem zrakoplovnem pristanišču blizu Botwooda, Nova Fundlandija. To zrakoplovno pristanišče je eno največjih na svetu. Ta pristan bi se rabil za ameriška letala, ki bi se zbirala tukaj in odkoder bi se dvignila h končnemu

Finci ustavili Ruse na vsej fronti

"Huda" kazen

Pittsburgh, Pa. — John Christ, star 52 let, je dobil od sodnika na izbero, da ali poljubi svojo ženo vsak dan skozi 60 dni, ali bo šel pa za toliko dni v ječo. Žena se je namreč pritožila, da mož pi-je, da jo zanemarja in da je ni poljubil že več kot eno leto. Po kratkem premišljevanju je John zanižal in cmok — prvo odplačilo na 60 dni poljubovanja je bilo izvršeno. Še 59 dni in John bo dolg odplačal.

Zavezniki letalci so poiskali nemške bojne ladje z bombami

London, Anglija. — Skupina angleških letalcev je poletela in poiskala nemške bojne ladje v bližini Helgolanda in jih napadla z bombami. Poročila trdijo, da je bilo več nemških ladij zadetih, med temi ena križarka. Dve križarki in okrog sedem rušilcev je ležalo v zavetju, ko so se naenkrat prikazali nad njimi angleški letalci in začeli deževati bombe na ladje.

Nemško poročilo pravi, da so se pač prikazali angleški letalci in vrgli par bomb, toda jih je prepodil ogenj iz nemških topov. Dalje poročila angleškega admirala, da je neko angleško letalo presenetilo nemško mornarico na površini vode v Severnem morju in jo z eno samo bombo uničil. Letalo se je pojavilo tako nepričakovano nad podmornico, da se ni imela časa potopiti. Letalec je pozneje poročal, da je videl, kako se je podmornica razletela, ko je bomba zadela in da je letalec krožil še pet minut nad tistim mestom, da bi videl, če bo prišlo kaj nemške posadke na površje, pa ni bilo nikogar.

Nova lestvica plač

Mestna zbornica mora po novi odredbi, ki jo zahteva civilna komisija, določiti plače vsem mestnim uslužbenecem. Urediti bi treba plače za 723 raznih kategorij. V nekaterih slučajih bodo plače zvišali, v drugih pa znižali. Vendar se sodi, da bo zvišanje večje in da bo to zelo prizadelo mestno blagajno, vse od \$300,000 do \$1,000,000 na leto. Toda o tem se bo videlo šele, ko bo mestna zbornica določila plače, ki jih namerava urediti še pred koncem tega leta.

V bolnišnici

V Glenville bolnišnici se nahaja Ignacij Fortuna, 15717 Holmes Ave. Prestal je težko operacijo in prijatelji ga sedaj lahko obiščejo.

NACIJI POTOPILI VELIKO LADJO ANGLEŽEM

London, 4. dec. — Zopet je šla velika angleška ladja na dno morja, in sicer to pot tovorni parnik Doric Star, ki je imel 10,086 tonaže. Natančnejšega poročila še ni, toda domneva se, da je parnik torpedirala nemška roparska ladja Admiral Scheer neke v južnem Atlantiku. To je prvo večje dejanje te nemške roparice, ki križari po morju in zasleduje zavezniške ladje. Zadnjič se je slišalo o njej 16. novembra, ko je potopila angleški tovorni parnik Africa Shell v Indijskem oceanu.

Doric Star je vozil iz Nove Zelandije in Avstralije meso ter je imel 70 mož posadke. Imel je tudi prostora za 16 potnikov. O usodi posadke se še ne ve, ter tudi ne, če je bilo na parniku kaj potnikov.

Mrs. Roosevelt obsoja napad na Finsko

Washington, D. C. — Mrs. Franklin D. Roosevelt je obsodila bombardiranje civilnega prebivalstva na Finskem kot nekaj strašnega in da želi, da bi postali ljudje vendar že enkrat bolj civilizirani. Pri sestanku s časnikarji je Mrs. Roosevelt smatrala vpad Rusije na Finsko kot jako tragičen dogodek.

Mati izdala sina-roparja

Mrs. Isabel Salkoski, 5708 Curtis Ave. je poklicala policijo z namenom, da dobi za sina, 32 letnega Edvarda zdravniško pomoč, ker je prišel domov, zadet od treh krogel. Materi je povedal, da je bil obstreljen slučajno, ko so se neznanci streljali na Payne Ave. in 55. cesti. Policija je pa ugotovila, da je Edvard dobil krogle iz rok managerja A & P v soboto večer, kjer je pobral iz blagajne \$201. Edvard je priznal še tri druge rope v raznih grocerijah, ki so mu prinesli \$288.

Božični radio program

V torek 19. decembra bo pel na newyorški radio postaji slovenski mešani zbor božične pesmi pod vodstvom g. Jerry Koprivška. Program se bo oddajal med 5:15 in 5:30 popoldne na postaji WJZ, ki je ena največjih radio postaj v Zd. državah.

Zadušnica

V sredo ob sedmih se bo brala v cerkvi sv. Vida sv. maša za pokojnim Jos. Vidu Ogrinom. Sorodniki in prijatelji so vabljeni.

Kjer so se Finci umaknili, so položili v zemljo mine, ki so pognale tisoče Rusov v zrak. Norveška in Švedska stopita morda v akcijo.

STALIN POŠILJA OJAČENJA Z LETALI, PO SUHEM IN PO MORJU. TUJCI BEŽE IZ GLAVNEGA MESTA

Sovjetska Rusija je spoznala, da bo imela s Finsko več opravka kot je pa računala. Tukaj se ne bo obnesla "bliskovita vojna," kot na Poljskem. Finci so pokazali tak odpor, da bo morala Rusija svoj napor potrojiti, če bo hotela kaj doseči.

Na severu se Finci z uspehom ustavljajo Rusom, ki naskakujejo mesto Petsamo. Na jugu se odpira zemlja pod nogami ruskih vojakov in ustavlja napredovanje vsled min, ki so jih položili Finci v zemljo, predno so se umaknili. Snežni viharji zabranjujejo ruskim letalcem bombardiranje glavnega mesta Helsinkij.

Na tisoče ruskih vojakov je bilo ubitih, ko so stopili na ozemlje, ki je bilo goste podminirano od Fincev. Moskovsko časopisje je strašno razjarjeno nad to strategijo Fincev.

Iz Moskve se poroča, da je več kot 3,000 ruskih čet pristalo na skrajni severni točki Finske. Dopolnjujejo jih ruske ladje in spuščajo jih na tla z padali iz aeroplanov.

Rusija je pričakovala, da se bo Finska zgrudila s prvim sunkom ruskih čet. Zlasti so računali, da bo spravilo bombardiranje mesta Helsinkij Fince na kolena. Stalin je tudi upal, da bo nova finska komunistična vlada toliko razdvojila Fince, da bo obramba oslabiljena.

V obeh slučajih se je Moskva ušla. Finci so pokazali tako trdovratnost in uspešen odpor, da se bo morda vojna zavlekla preko vse zime. Vsled naravnega tereza na Finskem, je deželo težje napadati kot braniti. To, da Rusi

si vozijo novo vojaštvo na Finsko z letali, je sicer dobra ideja, toda ni verjetno, da bi to imelo kak uspeh. Glavna ruska moč je v mehaničnih četah, topništvu in letalih, s čemer pa ne morejo uspešno operirati po težavnem ozemlju, preko zamrznjene tundre, jezer in močvirij.

Švedska in Norveška, zapadni sosedi Finske, uvidevata, da bo njihova svoboda ogrožena, če ruska armada zaseže Finsko. Ker se je Finska izkazala tako uspešna proti ruski invaziji, bosta morda tudi švedska in norveška posegli v boj in tako bi armade vseh treh držav pognale rusko nadlogo s tega dela Evrope. Dozdaj je Finska ustavila prodiranje Rusov na vsej fronti.

Copenhagen, Danska, 4. dec. — V glavnem mestu Finske, Helsinkij, ni bilo zadnjih par dni nobenih napadov iz zraka. To je pripisovati dejstvu, ker sta v pristanišču dve nemški ladji, ki jemižeta na krov Ruse, Nemce in Italijane, ki beže iz Finske. Glavno mesto je skoro izpraznjeno. Iz razvalin se še vedno kadi, posledica petkovega bombardiranja ruskih letal. V razvalinah neke kavarnе, sodijo, da leži več kot 40 trupel.

Dolge vrste žen in otrok se pomikajo iz mesta v mrzlo pokrajino. Delavci znašajo vreče, napolnjene s peskom, pričakujoč ruskega napada, kakor hitro odplujejo nemške ladje iz pristanišča. Ameriško poslanstvo je poslalo vse svoje osobe in njih družine v Stockholm. Finska vlada je še vedno v mestu, iz katerega se bo umaknila le v skrajni nevarnosti. Pripravljen pa je, da se vsak čas umakne iz mesta.

Liga narodov stopi v akcijo:

Geneva, Švica, 4. dec. — Irski premier, Eamon De Valera, ki je obenem tudi predsednik Lige narodov, je sklical zasedanje Lige za 11. decembra. Seja se je sklicala na zahtevo Finske, kot članice Lige, da vzame ta v pretres neopravičen vpad Rusije v Finsko.

Finska se je pritožila na Ligo, kjer Rusija z bombami ruši hiše in mori civilno prebivalstvo. Finska ni nikdar in z nobenim dejanjem kršila nenapadalno pogodbo z Rusijo in se je na vse načine trudila, da ostane mir med obema državama. Liga narodov naj bi

določila, katera izmed obeh držav je kršila mir.

Buenos Aires, Argentina, 4. dec. — Argentinska vlada je poslala danes zahtevo na tajnika Lige narodov, da se sovjetska Rusija izključi iz Lige radi njenega napada na Finsko. Kabelski brzojav iz Argentine se glasi, da je ruska invazija v Finsko kršila principe Lige narodov in principe justice in humanitete.

London, 4. dec. — Iz Geneve, Švice, se poroča, da bo Rusija prej izstopila iz Lige narodov, predno se bodo sestali zastopniki k zasedanju.

RUSIJA OPRAVIČUJE VPAD V FINSKO

Moskva, 3. dec. — Sovjetsko časopisje te dni vneto opravičuje vpad ruske vlade v Finsko kot potrebo, da se reši malo severno državo pred vplivom Anglije. Obenem rusko časopisje pozdravlja novo finsko komunistično vlado, ki je dovolila tako ugodne koncesije Rusiji. Finsko vlado v Helsinkij pa smatra rusko časopisje za "reakcionarno zverino," ki je bila vedno pripravljena pasti v oblast katerikoli državi, ki

je sovražna Rusiji, vključno Angliji.

Finsko poslanstvo v Moskvi je izročilo svoje posle švedskemu poslanstvu. Finski diplomati so negotovi, kdaj bodo mogli zapustiti Moskvo. Iz ruskega časopisja se tudi posnema, da komunistična finska vlada, ki je napravila pogodbo z Rusijo, ni na ki je bila vedno pripravljena pasti v oblast katerikoli državi, ki

Copenhagen, Danska. — Jeza in skrb prevladujeta po skandinavskih deželah, ki vidijo ogroženo svojo varnost prvič v razdobju več generacij. Na švedskem vedno bolj vre radi vpadov Rusije v Finsko, ki je članica skandinavskega bloka. Po švedskem, norveškem in danskem so se vršile velike demonstracije proti Rusiji. Povsod se oglašajo prostovoljci, da gredo na pomoč Finski.

Skrb radi usode skandinavskih dežel pa ni samo radi ruskega vpadu na Finsko, ampak skrbijo tudi zadržanje Nemčije, ki je včeraj nenadoma napadla švedskega zunanjega ministra Sand-

lerja in njegovo politiko. Švedska ni odgovorila na nemški izzivalni napad.

Najbolj pa skrbi nevarna bližina ruskih čet Norveško, kamor trumoma prihajajo finski begunci. Trdi se, da je že več kot 100,000 Fincev pribežalo preko meje. Na severu se vrše boji prav v bližini norveške meje.

Ista nervoznost prevladuje tudi na Danskem, ker njih južne pokrajine so bile pred svetovno vojno nemška last. V petih večjih mestih na švedskem so odprli rekrutne postaje, kjer nabirajo prostovoljce za Finsko. V prvih dveh dneh se je prijavilo 3,000 prostovoljcev.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

6117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscriptions, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 282 Tues., Dec. 5, 1939

Zdaj vidimo moč ruske vojske

Dolgo opevana izvežbanost in fina oprema ruske vojske se je pokazala v vsej svoji "gloriji" v prvih par dneh "bliskovite vojne," s katero je nameraval Stalin suniti v finski ozemlje. Izkazalo se je, da je bila vsa slava samo boljše-viškega propagande, s katero so hoteli svetu imponirati in viliti svetovnim državam strah in trepet pred rusko armado.

Kot mravlje so se zgornji ruski vojaki na maloštevilne Fince meneč, da jih bodo v hipu pohrustali in v par dneh pobasali v malhko vso finsko državo.

No, svet je zvedel, da je boljševiška armada ogromno število papirnatih vojakov, s katerimi se igrajo otroci pod božičnim drevescem. Sicer bo končno odločevalo število in ne hrabrost in bojni tanki. Na mesto enega padlega boljševiškega vojaka jih bo stopilo deset, medtem ko ne more nadomestiti finskega vojaka nihče, ker je že zdaj vse v orožju, kar more pač nositi orožje.

Ko se je zvedelo, da je boljševiška vojska udrila čez mejo na Finsko, je ves svet sklepal roke in pričakoval, da bo v par urah vse strto. Toda zgodilo se je nekaj nepričakovanega, nekaj nezaslišanega. Mala Finska se je postavila v bran in ne samo postavila v bran, ampak celo vrgla nazaj na več kraji sovražnika, mu uničila silne bojne tanke, klatila letala z zraka, potopila celo eno ruskih bojnih ladij in zajela več sto ruskih vojakov.

Svet je postal pozoren in začudeno zre na novo bojno fronto na Finskem, kjer se je postavil v bran mali David proti silnemu Goljatu.

Kje je tista tolkova opevana moderna ruska armada? Ni je! Zdaj svet razume, zakaj je Stalin vedno trdil, da ne bo šel s svojo armado preko svojih mej. Ne zato, da ne bi hotel ruje zemlje. O ne, ampak zato, ker je poznal moč svoje armade, s katero si ni upal nikamor. Pač si je upal na Poljsko, kjer mu je pripravil pot Hitler s svojimi letali in tanki. Pač si je upal v Litvo, Latvijo, Estonijo, kjer ni bilo nikogar, da bi se postavil v bran. In upal si je tudi na Finsko meneč, da bo z malo peščico finskih domobrancev imel lahko opravilo. Tukaj se je pa vstrel in pred svetom razgalil vso slabost svoje armade.

Pa saj ni čuda, da je ruska armada tako slaba, ko pa nima častnikov. Kar je bilo zmožnih in izkušenih generalov je dal Stalin postreliti. In zdaj menda vodijo armado samo mlečnozobi oficirčki, ki razumejo o vojskovanju toliko kot se razume tele na zvezde.

To je zdaj dobra šola oziroma zgled za ostala države, ki se jim morda tresejo hlače pred Stalinom, tako Romunska, Madžarska, Jugoslavija in druge. Zdaj lahko vidijo, da se ni treba bati grmenja iz Moskve, ker dežja ne bo. Balkanski državam se je treba samo združiti in s skupno armado postaviti v bran in nabrisali bodo boljševike, da jih bo za vselej minilo veselje po tuji zemlji.

Z dnem, ko je Stalin vkorakal v Finsko, je tudi svetu pokazal, da se ni treba nikomur bati ruske vojaške moči. Evropa si je zdaj oddahnila in tudi na Daljnem Vzhodu bodo imeli zdaj drugačno mnenje o Rusiji. Evropa mora biti hvaležna mali Finski, da je razgalila vso prazno slavo ruske vojske in pokazala pravo lice. Prav to bo morda spremenilo vso evropsko politiko in Stalin najbrže ne bo več tako ošabno diktil malim državicam, ki so do zdaj na nos na vrat pošiljale svoje zastopnike v Moskvo, kadar je Stalin samo s prstom mignil.

Zdaj razumemo silno jezo Rusov, ko je polkovnik Lindbergh pred par leti povedal svetu, da je rusko letalstvo zanič. Lindbergh je videl to, kar vidi danes svet, da ruska vojska ni za drugega kot za parado na 1. maja na Rdečem trgu v Moskvi pred boljševiški mogotci. Zdaj se je pokazalo, da je ves sovjetski ustroj samo bleščeča pena, ki jo razprši prva sapica.

Prav lahko je tudi mogoče, da se ruski vojak noče bojevati za svoje tlačitelje in da je bil pogin na fronto proti slabotni Finski samo z nagajko. Šel je, toda ne rad. Morda bi najrajši obrnil puško nazaj proti Moskvi in napravil konec robstvu, v katerem ga žrti kruti boljševizem. No, če tega ne bo storil sedaj, bo storil kak drug dan, ki gotovo pride.

Stalin je navajen zmagovati s politiko in propagando. Tudi zdaj v finskem slučaju se je tega poslužil in ustanovil tam provizorično finsko vlado, ki sestoji iz samih komunistov. Ti finski komunisti so postali zdaj izdajalci svoje domovine. Z njih pomočjo upa Stalin podjarmiti deželo in jo napraviti drugo Sovjetijo. Tukaj je jasno, da Stalinu ni za novo zemljo, ampak samo za razširjenje boljševiških nauk.

Finska, ki je trpela v svoji sredi komuniste, zdaj vidi, da je redila gaga na svojih prsih. Ob prvi priliki se je gad obrnil in usekal nazaj in pognal strup v žile svoje domovine. Svet zdaj lahko vidi, kako nevarno je trpeti med seboj komunistično stranko. Enako kot nacije. Oba, komunist in nacij, bosta v doglednem času in ob prvi priliki odprla vrata svojim mojstrom, da uderejo v deželo.

Tudi v tem pogledu bodo zdaj nekatere države izpregledale in stopile na prste aktivnim komunistom in nacijem, ki izrabljajo svobodo govora in tiska v svoje namene in cilje, ki ne bodo za deželo nič koristni. Prej ko se stre tega gada, boljše bo.

Na obisku v stari domovini

Piše Mrs. Josephine Erjavec, Joliet, Ill.

V Havrah — Na morju — veselo svidenje zopet doma.

Naslednje jutro smo morali se nazaj na ladjo sem imela se vedno upanje, da bom dobila svoj kovčeg na ladji. Vse smo pregledali, še celo v prvem in drugem razredu, kjer so bili začasno nametani vsi kovčegi, a vse zamanj. V informacijski pisarni so mi obljubili, da bodo preiskali in mi javili.

V take skrbi so me bili pravili, da sem nameravala že poslati brzojav v Ljubljano, da naj oni preiščejo vse postaje, a so me pregovorili, da je za to še čas, kar udala sem se v usodo, saj se mi ni to pripetilo prvič, saj smo imeli skušnje iz leta 1914, ko smo morali v vojnem času pustiti našo prtljago v Parizu in odriniti nazaj brez nje. Ako je ista usoda sedaj namenjena, pa naj bo. Saj drugega mi itak ni kazalo, kakor se udati v usodo.

Dobili smo lepo kabino na ladji in skoro je bila ravno takolepa, kot ona v drugem razredu, saj je bila v istem nadstropju in zelo velika in lepa.

Prostora je bilo za tri, ravno prav. Rada bi bila dobila kabino za 4 osebe, da bi bila še Miss Mary Draz z nami, a sedaj je imela ona sobo odkazano drugje. Tudi naš ata je imel kabino v bližini naše, tako da smo bili vsi zadovoljni. A vse drugačne kabine pa so imele Mrs. Fritz, Kržan in Mrs. Blaj in še nekaj. Te so bile pa še pod nami in so se nam res smilile. Mrs. Rogel in hčerka Mayme, kakor tudi obe "švogerji" Slo-gar iz Ely, Minn., so bile blizu nas, tako da smo tvorile prav prijazno družino.

Vse skupaj smo se še enkrat podale na krov parnika, kajti približeval se je čas za odhod in smo se hoteli še posloviti od evropske obali. Začelo je deževati in tako se nam je obetalo slabo vreme že vnaprej. Tako smo hodili po krovu in opazovali pristanišče in parnike, ki so se pripravljali za odhod. Videla sem tudi parnik Pariz, kar vesela sem ga bila videti in dozdevalo se mi je, da pozdravljam svojega starega znanca, kajti pred 11 leti smo se vozili z omenjenim parnikom na obe strani in smo srečno prevozili široko vodo. Vprašanje se mi je vsililo, ali bomo tudi z Normandie tako srečno prišli onkraj morja. Ko smo tako stali in si ogledovali parnik Pariz, mi je prišel na misel dogodek s te ladje pred 11 leti, ko smo bili že sredi morja, se je naš parnik ustavil in dva mornarja sta zlezla po vrh, da bi iz morja potegnili človeška, ki je bil pred par minutami skočil v morje. Bil je neki bogataš, ki je dobil radijsko poročilo, da so vse njegove delnice propadle ter se mu je omračilo in si je tako končal življenje. Njegova sestra, ki se je tudi vozila z njim, ga je bridko objokovala.

Ko se je parnik ustavil, je nastalo tako ropotanje v ladji, da so vsi oni, ki so bili bolni v kabinah, prihiteli prav slabo obleženi na krov, ker so mislili, da se potapljamo. Po polurnem brezuspešnem iskanju smo nadaljevali svojo pot in smo bili veseli, da ni bilo kaj hujšega. Vsi taki in enaki spomini so mi prišli na misel, na ta parnik, ki je dočkal tako žalostno usodo, da je v pristanišču zgorel. Kdo bi si bil tedaj mislil, da ga čaka tako žalostna usoda. Imel je odpluti v par dneh in je imel vse prostore razprodane, kajti ljudje so hiteli domov boječ se vojne.

Bilo je 22. septembra ob petih popoldne, ko je sirena zazvonila, da je vse v redu za odhod in počasi so mali čolni magali našemu orjaku od obrežja. Kmalu smo bili pod svojo lastno kontrolo in poslovi

smo se od francoskega pristanišča — Havre. Pogledala sem krog sebe in videla, da smo skoro vsi imeli solzne oči. Tudi mene so premagale solze, kajti polaščala so se me čudna čustva, ker vsiljevalo se mi je vprašanje: ali se kdaj vidimo?, ali se kdaj stopimo na evropska tla?

Pred očmi so mi stopili vsi srečni in veseli dogodki, katere smo preživeli v Evropi, zlasti v naši ožji domovini radi katere smo se podali na tako dolgo pot. Kar dušilo nas je v grlu in najraje bi bila zajokala na glas ter tako dala duška svoji žalosti. Prav kakor smo bili pred tremi meseci veseli, ko smo ušli evropsko pristanišče in smo bili še samo par dni narazen od svojih dragih in ki jih bomo v par dneh videli, prav tako smo bili sedaj žalostni, kajti zapuščali smo jih in Bog ve, ali se še kdaj vidimo živi in zdravi na tem svetu, ali pa bo pobrala smrt, sedaj tega in sedaj zopet drugega kakor je to storila v 11 letih naše odsotnosti.

Leta teko in svet se spreminja. Bili smo že precej daleč od obali in vedno manjše so se nam videle ladje, katere smo pustili v pristanišču. Z Bogom Evropa in z njo vred z Bogom naša domovina! Pred nami je bila še dolga in nevarna pot in sam Bog da, da zopet srečno pridemo na svoj dom.

Že smo zaslišali zvonec, ki nas je vabil k obedu. Tu je že preskrbel za nas Mr. Bratina eno dolgo mizo h kateri smo posedli vsi Slovenci in tudi nekaj Čehov. Bila nas je res velika družina: Mrs. Mary Klun, Mrs. Blaj, Mrs. Rogel in hčerka, Mrs. Fritz, Miss Marie Draz, Mrs. Krzan, Mrs. Magda in Katherine Slogar, Mrs. Zadnik, Mrs. Zajc, Mrs. Žitnik, Mr. Setina, Mr. Bratina in nekaj Čehov. Imeli smo prav prijazno družbo. Bili smo vedno skupaj in se tudi skupaj zabavali in veselili, ali pa zdihovali in se jokali, kakor je pač naneslo. Po nekako treh urah vožnje se naš parnik zopet ustavi, da je pobral še one potnike, ki so dospeli iz Anglije. Zopet se je začelo isto vrvenje in skakanje na ladji — vse je zopet utihnilo in začeli smo se pomikati počasi naprej. Bila je krasna noč in to lepoto smo hoteli uživati na krovu, vendar pa nas je premagala utrujenost in podali smo se v kabino in precej smo se prestrašili, ko smo prišli v kabino Mrs. Fritz, ker je imela odprto okno, je imela tudi voda prosto pot v notranjščino in precej vse namočila.

Ze smo mislile, da se bo treba pripraviti na plavanje in natankiti rešilne pasove in skorbi se bile njene šale uresničile, kajti takoj naslednja dva dneva nas je precej premetavalo v Angleškem kanalu. Kmalu smo skoro vsi zboleli in pri zajtrku je bilo komaj kakih dvajset ljudi in ravno tako tudi pri ostalih obedih. Moj oče in Mrs. Rogel sta vse srečno prestala in sta še nam stregla in nosila, kar smo potrebovali in pripovedovala sta nam o dogodkih na parniku in o vremenu, ki ni še prav nič kazalo, da se kaj polboljša.

Ker so bila vsa okna na parniku zaprta, nismo mogli videti, ali se vozimo po dnevu ali ponoči in tudi valov nismo mogli videti, ki so neusmiljeno udarjali na okna. Prikazal se je naš strežnik in smo ga spranišču zgorel. Kdo bi si bil tedaj mislil, da ga čaka tako žalostna usoda. Imel je odpluti v par dneh in je imel vse prostore razprodane, kajti ljudje so hiteli domov boječ se vojne.

Bilo je 22. septembra ob petih popoldne, ko je sirena zazvonila, da je vse v redu za odhod in počasi so mali čolni magali našemu orjaku od obrežja. Kmalu smo bili pod svojo lastno kontrolo in poslovi

smo se od francoskega pristanišča — Havre. Pogledala sem krog sebe in videla, da smo skoro vsi imeli solzne oči. Tudi mene so premagale solze, kajti polaščala so se me čudna čustva, ker vsiljevalo se mi je vprašanje: ali se kdaj vidimo?, ali se kdaj stopimo na evropska tla?

Pred očmi so mi stopili vsi srečni in veseli dogodki, katere smo preživeli v Evropi, zlasti v naši ožji domovini radi katere smo se podali na tako dolgo pot. Kar dušilo nas je v grlu in najraje bi bila zajokala na glas ter tako dala duška svoji žalosti. Prav kakor smo bili pred tremi meseci veseli, ko smo ušli evropsko pristanišče in smo bili še samo par dni narazen od svojih dragih in ki jih bomo v par dneh videli, prav tako smo bili sedaj žalostni, kajti zapuščali smo jih in Bog ve, ali se še kdaj vidimo živi in zdravi na tem svetu, ali pa bo pobrala smrt, sedaj tega in sedaj zopet drugega kakor je to storila v 11 letih naše odsotnosti.

Leta teko in svet se spreminja. Bili smo že precej daleč od obali in vedno manjše so se nam videle ladje, katere smo pustili v pristanišču. Z Bogom Evropa in z njo vred z Bogom naša domovina! Pred nami je bila še dolga in nevarna pot in sam Bog da, da zopet srečno pridemo na svoj dom.

Že smo zaslišali zvonec, ki nas je vabil k obedu. Tu je že preskrbel za nas Mr. Bratina eno dolgo mizo h kateri smo posedli vsi Slovenci in tudi nekaj Čehov. Bila nas je res velika družina: Mrs. Mary Klun, Mrs. Blaj, Mrs. Rogel in hčerka, Mrs. Fritz, Miss Marie Draz, Mrs. Krzan, Mrs. Magda in Katherine Slogar, Mrs. Zadnik, Mrs. Zajc, Mrs. Žitnik, Mr. Setina, Mr. Bratina in nekaj Čehov. Imeli smo prav prijazno družbo. Bili smo vedno skupaj in se tudi skupaj zabavali in veselili, ali pa zdihovali in se jokali, kakor je pač naneslo. Po nekako treh urah vožnje se naš parnik zopet ustavi, da je pobral še one potnike, ki so dospeli iz Anglije. Zopet se je začelo isto vrvenje in skakanje na ladji — vse je zopet utihnilo in začeli smo se pomikati počasi naprej. Bila je krasna noč in to lepoto smo hoteli uživati na krovu, vendar pa nas je premagala utrujenost in podali smo se v kabino in precej smo se prestrašili, ko smo prišli v kabino Mrs. Fritz, ker je imela odprto okno, je imela tudi voda prosto pot v notranjščino in precej vse namočila.

Ze smo mislile, da se bo treba pripraviti na plavanje in natankiti rešilne pasove in skorbi se bile njene šale uresničile, kajti takoj naslednja dva dneva nas je precej premetavalo v Angleškem kanalu. Kmalu smo skoro vsi zboleli in pri zajtrku je bilo komaj kakih dvajset ljudi in ravno tako tudi pri ostalih obedih. Moj oče in Mrs. Rogel sta vse srečno prestala in sta še nam stregla in nosila, kar smo potrebovali in pripovedovala sta nam o dogodkih na parniku in o vremenu, ki ni še prav nič kazalo, da se kaj polboljša.

Ker so bila vsa okna na parniku zaprta, nismo mogli videti, ali se vozimo po dnevu ali ponoči in tudi valov nismo mogli videti, ki so neusmiljeno udarjali na okna. Prikazal se je naš strežnik in smo ga spranišču zgorel. Kdo bi si bil tedaj mislil, da ga čaka tako žalostna usoda. Imel je odpluti v par dneh in je imel vse prostore razprodane, kajti ljudje so hiteli domov boječ se vojne.

Bilo je 22. septembra ob petih popoldne, ko je sirena zazvonila, da je vse v redu za odhod in počasi so mali čolni magali našemu orjaku od obrežja. Kmalu smo bili pod svojo lastno kontrolo in poslovi

smo se od francoskega pristanišča — Havre. Pogledala sem krog sebe in videla, da smo skoro vsi imeli solzne oči. Tudi mene so premagale solze, kajti polaščala so se me čudna čustva, ker vsiljevalo se mi je vprašanje: ali se kdaj vidimo?, ali se kdaj stopimo na evropska tla?

Pred očmi so mi stopili vsi srečni in veseli dogodki, katere smo preživeli v Evropi, zlasti v naši ožji domovini radi katere smo se podali na tako dolgo pot. Kar dušilo nas je v grlu in najraje bi bila zajokala na glas ter tako dala duška svoji žalosti. Prav kakor smo bili pred tremi meseci veseli, ko smo ušli evropsko pristanišče in smo bili še samo par dni narazen od svojih dragih in ki jih bomo v par dneh videli, prav tako smo bili sedaj žalostni, kajti zapuščali smo jih in Bog ve, ali se še kdaj vidimo živi in zdravi na tem svetu, ali pa bo pobrala smrt, sedaj tega in sedaj zopet drugega kakor je to storila v 11 letih naše odsotnosti.

Leta teko in svet se spreminja. Bili smo že precej daleč od obali in vedno manjše so se nam videle ladje, katere smo pustili v pristanišču. Z Bogom Evropa in z njo vred z Bogom naša domovina! Pred nami je bila še dolga in nevarna pot in sam Bog da, da zopet srečno pridemo na svoj dom.

Že smo zaslišali zvonec, ki nas je vabil k obedu. Tu je že preskrbel za nas Mr. Bratina eno dolgo mizo h kateri smo posedli vsi Slovenci in tudi nekaj Čehov. Bila nas je res velika družina: Mrs. Mary Klun, Mrs. Blaj, Mrs. Rogel in hčerka, Mrs. Fritz, Miss Marie Draz, Mrs. Krzan, Mrs. Magda in Katherine Slogar, Mrs. Zadnik, Mrs. Zajc, Mrs. Žitnik, Mr. Setina, Mr. Bratina in nekaj Čehov. Imeli smo prav prijazno družbo. Bili smo vedno skupaj in se tudi skupaj zabavali in veselili, ali pa zdihovali in se jokali, kakor je pač naneslo. Po nekako treh urah vožnje se naš parnik zopet ustavi, da je pobral še one potnike, ki so dospeli iz Anglije. Zopet se je začelo isto vrvenje in skakanje na ladji — vse je zopet utihnilo in začeli smo se pomikati počasi naprej. Bila je krasna noč in to lepoto smo hoteli uživati na krovu, vendar pa nas je premagala utrujenost in podali smo se v kabino in precej smo se prestrašili, ko smo prišli v kabino Mrs. Fritz, ker je imela odprto okno, je imela tudi voda prosto pot v notranjščino in precej vse namočila.

Ze smo mislile, da se bo treba pripraviti na plavanje in natankiti rešilne pasove in skorbi se bile njene šale uresničile, kajti takoj naslednja dva dneva nas je precej premetavalo v Angleškem kanalu. Kmalu smo skoro vsi zboleli in pri zajtrku je bilo komaj kakih dvajset ljudi in ravno tako tudi pri ostalih obedih. Moj oče in Mrs. Rogel sta vse srečno prestala in sta še nam stregla in nosila, kar smo potrebovali in pripovedovala sta nam o dogodkih na parniku in o vremenu, ki ni še prav nič kazalo, da se kaj polboljša.

Ker so bila vsa okna na parniku zaprta, nismo mogli videti, ali se vozimo po dnevu ali ponoči in tudi valov nismo mogli videti, ki so neusmiljeno udarjali na okna. Prikazal se je naš strežnik in smo ga spranišču zgorel. Kdo bi si bil tedaj mislil, da ga čaka tako žalostna usoda. Imel je odpluti v par dneh in je imel vse prostore razprodane, kajti ljudje so hiteli domov boječ se vojne.

Bilo je 22. septembra ob petih popoldne, ko je sirena zazvonila, da je vse v redu za odhod in počasi so mali čolni magali našemu orjaku od obrežja. Kmalu smo bili pod svojo lastno kontrolo in poslovi

smo se od francoskega pristanišča — Havre. Pogledala sem krog sebe in videla, da smo skoro vsi imeli solzne oči. Tudi mene so premagale solze, kajti polaščala so se me čudna čustva, ker vsiljevalo se mi je vprašanje: ali se kdaj vidimo?, ali se kdaj stopimo na evropska tla?

Pred očmi so mi stopili vsi srečni in veseli dogodki, katere smo preživeli v Evropi, zlasti v naši ožji domovini radi katere smo se podali na tako dolgo pot. Kar dušilo nas je v grlu in najraje bi bila zajokala na glas ter tako dala duška svoji žalosti. Prav kakor smo bili pred tremi meseci veseli, ko smo ušli evropsko pristanišče in smo bili še samo par dni narazen od svojih dragih in ki jih bomo v par dneh videli, prav tako smo bili sedaj žalostni, kajti zapuščali smo jih in Bog ve, ali se še kdaj vidimo živi in zdravi na tem svetu, ali pa bo pobrala smrt, sedaj tega in sedaj zopet drugega kakor je to storila v 11 letih naše odsotnosti.

Leta teko in svet se spreminja. Bili smo že precej daleč od obali in vedno manjše so se nam videle ladje, katere smo pustili v pristanišču. Z Bogom Evropa in z njo vred z Bogom naša domovina! Pred nami je bila še dolga in nevarna pot in sam Bog da, da zopet srečno pridemo na svoj dom.

Že smo zaslišali zvonec, ki nas je vabil k obedu. Tu je že preskrbel za nas Mr. Bratina eno dolgo mizo h kateri smo posedli vsi Slovenci in tudi nekaj Čehov. Bila nas je res velika družina: Mrs. Mary Klun, Mrs. Blaj, Mrs. Rogel in hčerka, Mrs. Fritz, Miss Marie Draz, Mrs. Krzan, Mrs. Magda in Katherine Slogar, Mrs. Zadnik, Mrs. Zajc, Mrs. Žitnik, Mr. Setina, Mr. Bratina in nekaj Čehov. Imeli smo prav prijazno družbo. Bili smo vedno skupaj in se tudi skupaj zabavali in veselili, ali pa zdihovali in se jokali, kakor je pač naneslo. Po nekako treh urah vožnje se naš parnik zopet ustavi, da je pobral še one potnike, ki so dospeli iz Anglije. Zopet se je začelo isto vrvenje in skakanje na ladji — vse je zopet utihnilo in začeli smo se pomikati počasi naprej. Bila je krasna noč in to lepoto smo hoteli uživati na krovu, vendar pa nas je premagala utrujenost in podali smo se v kabino in precej smo se prestrašili, ko smo prišli v kabino Mrs. Fritz, ker je imela odprto okno, je imela tudi voda prosto pot v notranjščino in precej vse namočila.

Ze smo mislile, da se bo treba pripraviti na plavanje in natankiti rešilne pasove in skorbi se bile njene šale uresničile, kajti takoj naslednja dva dneva nas je precej premetavalo v Angleškem kanalu. Kmalu smo skoro vsi zboleli in pri zajtrku je bilo komaj kakih dvajset ljudi in ravno tako tudi pri ostalih obedih. Moj oče in Mrs. Rogel sta vse srečno prestala in sta še nam stregla in nosila, kar smo potrebovali in pripovedovala sta nam o dogodkih na parniku in o vremenu, ki ni še prav nič kazalo, da se kaj polboljša.

Ker so bila vsa okna na parniku zaprta, nismo mogli videti, ali se vozimo po dnevu ali ponoči in tudi valov nismo mogli videti, ki so neusmiljeno udarjali na okna. Prikazal se je naš strežnik in smo ga spranišču zgorel. Kdo bi si bil tedaj mislil, da ga čaka tako žalostna usoda. Imel je odpluti v par dneh in je imel vse prostore razprodane, kajti ljudje so hiteli domov boječ se vojne.

Bilo je 22. septembra ob petih popoldne, ko je sirena zazvonila, da je vse v redu za odhod in počasi so mali čolni magali našemu orjaku od obrežja. Kmalu smo bili pod svojo lastno kontrolo in poslovi

smo se od francoskega pristanišča — Havre. Pogledala sem krog sebe in videla, da smo skoro vsi imeli solzne oči. Tudi mene so premagale solze, kajti polaščala so se me čudna čustva, ker vsiljevalo se mi je vprašanje: ali se kdaj vidimo?, ali se kdaj stopimo na evropska tla?

Pred očmi so mi stopili vsi srečni in veseli dogodki, katere smo preživeli v Evropi, zlasti v naši ožji domovini radi katere smo se podali na tako dolgo pot. Kar dušilo nas je v grlu in najraje bi bila zajokala na glas ter tako dala duška svoji žalosti. Prav kakor smo bili pred tremi meseci veseli, ko smo ušli evropsko pristanišče in smo bili še samo par dni narazen od svojih dragih in ki jih bomo v par dneh videli, prav tako smo bili sedaj žalostni, kajti zapuščali smo jih in Bog ve, ali se še kdaj vidimo živi in zdravi na tem svetu, ali pa bo pobrala smrt, sedaj tega in sedaj zopet drugega kakor je to storila v 11 letih naše odsotnosti.

Leta teko in svet se spreminja. Bili smo že precej daleč od obali in vedno manjše so se nam videle ladje, katere smo pustili v pristanišču. Z Bogom Evropa in z njo vred z Bogom naša domovina! Pred nami je bila še dolga in nevarna pot in sam Bog da, da zopet srečno pridemo na svoj dom.

Že smo zaslišali zvonec, ki nas je vabil k obedu. Tu je že preskrbel za nas Mr. Bratina eno dolgo mizo h kateri smo posedli vsi Slovenci in tudi nekaj Čehov. Bila nas je res velika družina: Mrs. Mary Klun, Mrs. Blaj, Mrs. Rogel in hčerka, Mrs. Fritz, Miss Marie Draz, Mrs. Krzan, Mrs. Magda in Katherine Slogar, Mrs. Zadnik, Mrs. Zajc, Mrs. Žitnik, Mr. Setina, Mr. Bratina in nekaj Čehov. Imeli smo prav prijazno družbo. Bili smo vedno skupaj in se tudi skupaj zabavali in veselili, ali pa zdihovali in se jokali, kakor je pač naneslo. Po nekako treh urah vožnje se naš parnik zopet ustavi, da je pobral še one potnike, ki so dospeli iz Anglije. Zopet se je začelo isto vrvenje in skakanje na ladji — vse je zopet utihnilo in začeli smo se pomikati počasi naprej. Bila je krasna noč in to lepoto smo hoteli uživati na krovu, vendar pa nas je premagala utrujenost in podali smo se v kabino in precej smo se prestrašili, ko smo prišli v kabino Mrs. Fritz, ker je imela odprto okno, je imela tudi voda prosto pot v notranjščino in precej vse namočila.

Ze smo mislile, da se bo treba pripraviti na plavanje in natankiti rešilne pasove in skorbi se bile njene šale uresničile, kajti takoj naslednja dva dneva nas je precej premetavalo v Angleškem kanalu. Kmalu smo skoro vsi zboleli in pri zajtrku je bilo komaj kakih dvajset ljudi in ravno tako tudi pri ostalih obedih. Moj oče in Mrs. Rogel sta vse srečno prestala in sta še nam stregla in nosila, kar smo potrebovali in pripovedovala sta nam o dogodkih na parniku in o vremenu, ki ni še prav nič kazalo, da se kaj polboljša.

Ker so bila vsa okna na parniku zaprta, nismo mogli videti, ali se vozimo po dnevu ali ponoči in tudi valov nismo mogli videti, ki so neusmiljeno udarjali na okna. Prikazal se je naš strežnik in smo ga spranišču zgorel. Kdo bi si bil tedaj mislil, da ga čaka tako žalostna usoda. Imel je odpluti v par dneh in je imel vse prostore razprodane, kajti ljudje so hiteli domov boječ se vojne.

Bilo je 22. septembra ob petih popoldne, ko je sirena zazvonila, da je vse v redu za odhod in počasi so mali čolni magali našemu orjaku od obrežja. Kmalu smo bili pod svojo lastno kontrolo in poslovi

smo se od francoskega pristanišča — Havre. Pogledala sem krog sebe in videla, da smo skoro vsi imeli solzne oči. Tudi mene so premagale solze, kajti polaščala so se me čudna čustva, ker vsiljevalo se mi je vprašanje: ali se kdaj vidimo?, ali se kdaj stopimo na evropska tla?

Pred očmi so mi stopili vsi srečni in veseli dogodki, katere smo preživeli v Evropi, zlasti v naši ožji domovini radi katere smo se podali na tako dolgo pot. Kar dušilo nas je v grlu in najraje bi bila zajokala na glas ter tako dala duška svoji žalosti. Prav kakor smo bili pred tremi meseci veseli, ko smo ušli evropsko pristanišče in smo bili še samo par dni narazen od svojih dragih in ki jih bomo v par dneh videli, prav tako smo bili sedaj žalostni, kajti zapuščali smo jih in Bog ve, ali se še kdaj vidimo živi in zdravi na tem svetu, ali pa bo pobrala smrt, sedaj tega in sedaj zopet drugega kakor je to storila v 11 letih naše odsotnosti.

Leta teko in svet se spreminja. Bili smo že precej daleč od obali in vedno manjše so se nam videle ladje, katere smo pustili v pristanišču. Z Bogom Evropa in z njo vred z Bogom naša domovina! Pred nami je bila še dolga in nevarna pot in sam Bog da, da zopet srečno pridemo na svoj dom.

Že smo zaslišali zvonec, ki nas je vabil k obedu. Tu je že preskrbel za nas Mr. Bratina eno dolgo mizo h kateri smo posedli vsi Slovenci in tudi nekaj Čehov. Bila nas je res velika družina: Mrs. Mary Klun, Mrs. Blaj, Mrs. Rogel in hčerka, Mrs. Fritz, Miss Marie Draz, Mrs. Krzan, Mrs. Magda in Katherine Slogar, Mrs. Zadnik, Mrs. Zajc, Mrs. Žitnik, Mr. Setina, Mr. Bratina in nekaj Čehov. Imeli smo prav prijazno družbo. Bili smo vedno skupaj in se tudi skupaj zabavali in veselili, ali pa zdihovali in se jokali, kakor je pač naneslo. Po nekako treh urah vožnje se naš parnik zopet ustavi, da je pobral še one potnike, ki so dospeli iz Anglije. Zopet se je začelo isto vrvenje in skakanje na ladji — vse je zopet utihnilo in začeli smo se pomikati počasi naprej. Bila je krasna noč in to lepoto smo hoteli uživati na krovu, vendar pa nas je premagala utrujenost in podali smo se v kabino in precej smo se prestrašili, ko smo prišli v kabino Mrs. Fritz, ker je imela odprto okno, je imela tudi voda prosto pot v notranjščino in precej vse namočila.

Ze smo mislile, da se bo treba pripraviti na plavanje in natankiti rešilne pasove in skorbi se bile njene šale uresničile, kajti takoj naslednja dva dneva nas je precej premetavalo v Angleškem kanalu. Kmalu smo skoro vsi zboleli in pri zajtrku je bilo komaj kakih dvajset ljudi in ravno tako tudi pri ostalih obedih. Moj oče in Mrs. Rogel sta vse srečno prestala in sta še nam stregla in nosila, kar smo potrebovali in pripovedovala sta nam o dogodkih na parniku in o vremenu, ki ni še prav nič kazalo, da se kaj polboljša.

Ker so bila vsa okna na parniku zaprta, nismo mogli videti, ali se vozimo po dnevu ali

WINNETOU

Po nemškem (sviraku E. Maya)

Stari scout Indijancema ni zapal, nekaj se mu je zdelo sumljivo. Prijazno je sicer govoril z njima, pa njegov glas je imel tisto posebno barvo, ki sem jo vsikdar opazil pri njem, kadar je mislil koga ukaniti. In njegove oči so zvito mežikale.

Indijancema je bila scoutova zvedavost zelo neprijetna. Mlajšemu so se oči sovražno bliskale, starejši se je sicer trudil, da bi bil vljuden, pa na glasu mu je bilo slišati, da le nerad odgovarja.

"Čemu poprašuje moj beli brat po najini poštenosti?" je vprašal. "Ali dvomi o njej?" "Ne mislim vaju žaliti. Toda povejta mi, kako da sedita med belokožci, ne pa pri ognjih svojih prijateljev Komančev?"

"Old Death vpraša več, nego mu je treba vedeti. Sediva med belimi, ker se nama tako ljubi." "Ampak zdi se čisto tako, kot da bi Komanči prezirali sinove rodu Topija. Kot da bi jih sicer mislili izrabiti za svoje namene, pa vama ne dovolili, da bi sedela v njihovi družbi —"

S čisto posebnim naglasom je povedal Old Death te besede. Topija je jezno vzrojil:

"Ne govori takih besed, sicer bo boj med nama! Sedela sva med Komanči, pa sva šla k belim, ker se nama je tako zljubilo in ker se hočeva od njih učiti. Ali je morebiti prepovedano zvedeti, kako je v deželah in v mestih belokožcev?"

"Ne, ni prepovedano. Toda jaz bi bil na vajinem mestu previdnejši. Tvoje oko je videlo sneg mnogih zim, zato bi me moral razumeti, kaj sem mislil povedati."

"In če ne vem, pa mi povej!" se je rogal Topija.

Old Death je stopil k Indijancu in rekel s strogim glasom:

"Ali so bojevniki Komančev kadili z vami calumet miru? Ali sta puhnila dim miru skozi nos?"

"Da."

"Torej sta dolžna storiti le to, kar je Komančem v prid, vse drugo pa morate opustiti!"

Spet je Topija vzrojil.

"Mar misliš, da tega ne bova storila —?"

Ostro sta si gledala v oči, prav kot bi se hotela prebosti s pogledi.

Počasi je dejal Old Death:

"Vidim, da si uganil moje misli in da me razumeš. Ni mi torej treba odgovoriti na tvoje vprašanje. Če bi glasno povedal svoje misli, sta oba izgubljenaa."

"Uff —!"

Topija je planil na noge in izdrl nož. Tudi njegov sin je skočil pokonci in pograbil za tomahawk.

Old Death pa je le resnobno pokimal.

"Prepričan sem," je dejal, "da ne bodeta dolgo več ostala pri Komančih. In ko se vrnete k njim, ki so vaju poslali, jim povejta, da smo njihovi prijatelji. Old Death ljubi vse rdeče in ne vpraša, katerega rodu so."

Indijancem mu je sikhil v obraz:

"Mar misliš, da nisva iz rodu Topija —?"

Spet je Old Death resno pokimal.

"Moj rdeči brat naj pomisli, kako nevarno je za njega to vprašanje! Nisem povedal svojih misli, zamolčal sem jih, ker nisem tvoj sovražnik. Čemu si se sam izdal? Ali ne vidiš, da te obdaja petstokratna smrt in da je le beseda treba pa je po tebi?"

Indijancema roka je šinila kvisku. Zamahniti je mislil z nožem.

"Povej mi," je hlastnil, "kdo pa misliš, da sva?"

Old Death ga je prijel za roko in mu po tistem šepnil, pa vendar glasno dovolj, da sem ga tudi jaz čul:

Prva obletnica naših skavtov

Lansko leto na 28. novembra je naš gospod kaplan Baraga, sklicaval prvi sestanek za ustanovitev "Boy skavtov" in prvega decembra istega leta pa smo imeli prvo ustanovno sejo na kateri se je organiziralo skavte pod pokroviteljstvom fare Matere božje.

V torek 5. decembra, ko ta organizacija praznuje prvo obletnico, bodo fantje pokazali kaj so se naučili pod vodstvom Frank Drasslerja, skavt mojstra. Program se prične ob osmi uri zvečer v cerkveni dvorani na Holmes Ave. Na programu bodo štiri različne točke: pokazali bodo kako se skavt pogovarja na veliko razdaljo brez radija ali telefona. Imajo svoje vrste pripravo ki jim služi v te svrhe in to oni imenujejo "signaling". Druga točka na programu bo kompas. S tem nam bodo pokazali kako si "boy-scout" zna sam iznajti pota in pozicije kje se nahaja. Tretja točka na programu bo "First Aid." To pa ni potrebno samo za skavte, ampak bi bilo priporočljivo, da bi se tudi mi starejši naučili. Četrta in zadnja točka pa bo vezanje vozlov. To pa je umetnost katero menda poseduje samo skavt.

Pred pričetkom programa bo predsednik August Svetek, predstavil člane komiteja in pa nekaj odličnih skavtov, ki bodo prišli k nam na proslavo. Po programu, ki obeta biti zelo zanimiv, pa bo "card party" in prosta zabava.

Veliko bi se lahko pisalo o skavtih, ker polje je neizčrpljivo. Toda skavtov namen ni prikazovati svoje aktivnosti na pa-

JOŽE GRDINA:

PO ŠIROKEM SVETU

Ko sem si ogledal shodnico greva na Goro blagrov, da si ogledam še kraj one znamenite pridige na Gori, v kateri je Jezus navedel onih osem blagrov, ko je blagrovale one, ki imajo te lepe čednosti in kreposti.

Gora blagrov je nizek položen grič, katerega vznožje sega do Genezareškega jezera. Z njega je lep razgled na jezero in okolico. Tu sem, na to goro, je prišel Gospod, obdan od številne množice, ki ga je spremljala; vse se je dreglo okrog Njega in bolniki so se dotikali Njegovega oblačila takoj ozdraveli, zakaj čudoviča moč je izhajala iz Njega. Obdan od svojih učencev in številne množice se Gospod vsede tu in govori:

"Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo. Blagor krotkim ker zemljo bodo posedli. Blagor žalostnim ker potolaženi bodo. Blagor njim, ki so lačni in žejni pravice, ker nasičeni bodo. Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli. Blagor njim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali. Blagor mirnim, ker ot-

pirju pač pa v dejanju. Radi tega apeliram na farane župnije Matere božje pod čijo zaščito je ta organizacija, da se udeležite te proslave v obilnem številu. Posebno se apelira na starše fantov, ki so člani, da boste videli kaj se uče, ko zahajajo redno vsak teden na sestanke.

John Pezdirtz, član odbora.

roci božji bodo imenovani. Blagor njim, ki preganjanje trpe zavoljo pravice, ker njihovo je nebeško kraljestvo." In ozre se v svoje učence in pravi: "Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene sovražili in preganjali, in vse hudo zoper vas lažljivo govorili. Veselite se in radujte se, zakaj vaše plačilo je veliko v nebesih."

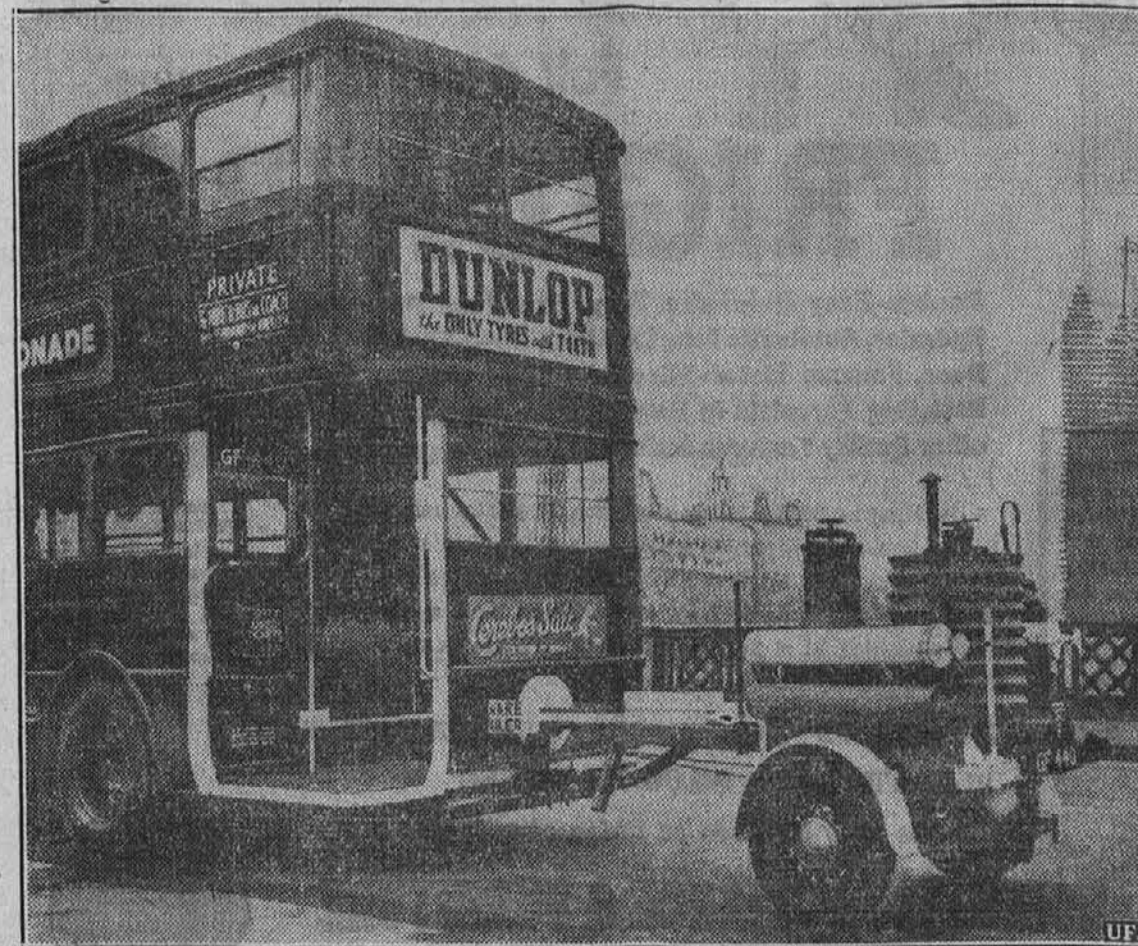
"Gorje vam, bogatinom, ker imate že svoje veselje. Gorje vam, ki ste siti, ker stradati boste. Gorje vam, ki se zdaj smejete, ker žalovati in jokati boste. Gorje vam, ko vas bodo hvalili ljudje; ravno tako so namreč delali njihovi očetje krivim prerokom."

Čudovit je bil Gospod v svojih delih, čudovit in nedosegljiv v govoru. Vsi veliki svetovni modrijani Ga ne dosežejo. To kar je Gospod učil, je dosledno sam izvrševal. O uboštvu govori in ga blagruje; sam nič nima. "Lisice imajo svoje brloge, ptiči svoja gnezda, Sin človekov pa nima prostora, kamor bi položil svojo glavo." Tako reven je bil, ko je sedel na tej Gori bos, blagrovale uboge, bogatim pa klical: Gorje!

Modrijan Seneka je poveljeval revščino pri zlati slonokoščeni mizi, ter grajal razkošnost na škrlato barvanih pretov, ki so člani, da boste videli kaj se uče, ko zahajajo redno vsak teden na sestanke.

Poljska ladja Pilsudski, ki so jo Nemci torpedirali in potopili v Severnem morju. Na sliki je tudi kapitan Stankiewicz, ki je dobil take poškodbe pri napadu, da je istim podlegel.

V Londonu hranijo z gasolinom, zato so vpregli pred buse traktorje, ki žgejo plin mesto-gasolina. Plin dobiva stroj iz premoga.

neobdelanem kamnu sedi pa blagruje one, ki trpijo preganjanje, kliče gorje onim, ki se smejejo in so siti.

S pridigo na Gori, je Gospod dal vsem revnim in preganjanim toliko tolažbe in poguma, ko jim je povedal, kaj vse jih zato čaka; blagrovale jih je, ter tako bodril, da zvesto vstrajajo v vseh težavah in bridkosti življenja.

Štršno in naravnost obupno bi bilo na svetu, ako bi ne bilo Gospoda Jezusa in Njegovega nauka, katerega je izročil svoji Cerkvi, da ga v Njegovem imenu širi med vse narode, ter z njimi vliva v srca revnih in preganjanih tolažbo, da ne klonijo pod težo bremena. Svet je hudoben, zlasti dandanes, ko je tako brezvestno zatiranje trpečih in ponižanih, ki zamašiščeje pravice in zamašiščeje zaslužka za vsakdanji kruh. Brezvestni laži-reformatorji pa z svojo protiversko propagando zavajajo trpeče ter se na njih račun bogatijo in kakor modrijan Seneka, proslavljajo delavstvo pri tem pa lastujejo bogata posestva in si kopičijo denar na raznih bankah. Tako delajo brezvestni voditelji delavstva, voditelji ponižanih in razžaljenih.

V teh tužnih časih pa odmeva v sv. Cerkvi Gospodova pridiga na Gori. Blagor mu, kdor jo razume in si jo vzame k srcu. Ta pridiga, ti blagrobodrijo kristjana, da ne obupa, pa potrpežljivo prenaša krivico in gorje, ker ve, da to kar je Gospod povedal na Gori, je resnično in nepreklicno; ve, da če mu svet vzame vse in ga še tako preganja, mu pa ne more vzeti tega, kar je Gospod obljubil in izrekel v blagru, zato je še kar vesel v zavesti, da čim večje je trpljenje in krivica, tem večji bo njegov blagor, tem večje plačilo.

Gorje pa onim, katerim je pridiga na Gori neznana in odklanjajo Njega, ki je prišel na svet za odrešenje človeštva ter mu podal toliko zakladov in izrekel one blagre. Tisti, ki tega ne ve in ne veruje je v resnici velik revež; reven na telesu, še bolj reven na duši in obupa. Kaj čuda, če potem poseže po samokresu in si požene krogelj v glavo, ali vzame vrv in se obesil, ali na kak drug način vzame življenje, pri misli, da si tako napravi konec svojemu obupnemu stanju, svoji revščini ter tako konča gorje, ki se pa tedaj šele prične, ko prestopi prag večnosti, kjer on ni več gospodar svojega življenja, kjer je vsak samomor izključen: pred njim se odpre večnost...

Da človeštvo pahnejo v še večjo mizerijo in obup, se mnogi laži-reformatorji trudijo svet prepričati, da ni duše, ni Boga, da je sv. pismo le bajka in bajka Kristus sam. Zelo velika zmota! In v tej zmoti, ko takorekoč slepec slepeca vodi, bosta oba končno padla v jamo. Svet s tem ni na potu napredka, kot si mnogi mislijo in razlagajo, pač pa je na potu v večjo mizerijo. Pridiga na Gori je podlaga za pravo in srečno življenje.

Z Gore blagrov mi dr. Aleksič pokaže na polje rastočega žita; na to polje je nekoč pokazal Gospod svojim učencem rekoč: "Žetev je velika, delavec pa malo. Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev za svojo žetev." In poklical je svojih dvanajst apostolov, jim dal oblast izganjati nečiste duhove ter ozdravljati bolnike, jih poučil kako naj oznanjujejo kraljestvo božje in kako naj se obnašajo napram tem, ki jih sprejmejo in zopet napram onim, ki jih ne sprejmejo. Naročil jim: "Ne jemljite si ne zlata, ne srebra, ne bakra v svoje pasove; ne torbe, ne dveh sukenj, ne obuval, ne palice; zakaj delavec je vreden svoje-ga plačila."

Niže proti obrežju mi dr. Aleksič pokaže cerkev, ki stoji na mestu prejšnje iz 4. stoletja, ki je bila postavljena v spomin na čudežno pomnožitev kruha, ko je Jezus nasitil 5000 mož. V mozaiku, ki je še iz stare cerkve, se vidi košara s štirimi hlebi kruha in dvema ribama. Tako zgodaj je že stala tu cerkev v spomin na to čudežno nasajenje tako velike množice ljudi. Temu čudežu je potem sledila Jezusova obljuba o postavitvi sv. Rešnjega Telesa. Cerkev ni še povsem dodelana; saj ni posebno dolgo kar so vse to odkrili.

Na obrežju jezera pa kažejo kraj, kjer je po starem izročilu Jezus izročil Simonu Petru najvišjo pastirsko službo. Ta evangeljski in tolikanj pomembni dogodek opisuje sv. Janez.

"Bili so skupaj Simon Peter in Tomaž, ki se imenuje Dvojček, Natanael iz Kane galilejske in sinova Zebedejeva in dva druga izmed Njegovih učencev. Simon Peter jim pravi: 'Ribe grem loviti.' Rečejo mu: 'Gremo še mi s teboj.' Šli so torej in stopili v čoln, ali tisto noč niso nič ujeli. Ko se je pa zdanilo, je stal Jezus na bregu, učenci pa niso vedeli, da je Jezus. Jezus jim je rekel: 'Otročiči, imate kaj jesti?' Odgovore Mu: 'Ne.' On jim je rekel: 'Vržite mrežo na desno stran čolna in boste našli.' Vrgli so to torej in že niso mogli izvleči radi obilice rib. Oni učenci, ki ga je Jezus ljubil, je torej rekel Petru: 'Gospod, da je Gospod, si je haljo opasal — bil je namreč brez vrh-nje obleke — in se vrgel v morje. Ostali učenci so pa vlekli mrežo z ribami in pripluli s čolnom — niso bili namreč daleč od zemlje, ampak le kakih 200 komolcev. Ko so stopili na suho, so zagledali žerjavico pripravljeno in na njej ribo in kruh. Jezus jim reče: 'Prinesite rib, ki ste jih zdaj ujeli!' Simon Peter je stopil na suho, potehnil mrežo polno rib — bilo jih je 153. In čeprav jih je bilo toliko, se mreža ni utrgala. Jezus jim reče: 'Pridite jesti!' In nobeden izmed učencev se Ga ni upal vprašati: 'Kdo si?' zakaj vedeli so, da je Gospod. Jezus torej gre in vzame kruh ter jim ga da; prav tako tudi ribo.

(Dalje prihodnjič)

MALI OGLASI

V najem

se da hiša za eno družino, 4 sobe, kopalnica, klet. Vprašajte na 1049 E. 62nd St., zgorej.

(Dec. 5, 7.)

Gostilna naprodaj

licenca za vino in pivo. Za naslov se poizve v uradu tega lista.

(284)

Odda se

stanovanje 5 sob, kopalnice, furnez, vroča voda. 1051 Addison Rd. Telefon Henderson 9264.

(284)

V najem

se odda opremljena spalnica s toploto in kopalnico. Poizve se v uradu tega lista.

(284)

Delo dobi

deklet za splošna hišna dela. Mala hiša in dobra družina. Pokličite KENMORE 5424.

(284)

V SPOMIN

prve obletnice smrti naše nezabne soproge in matere

Anna Spilar

ki je umrla 5. decembra 1938. Soprog Joseph Victor in John, sinova.

MAR-KET COAL CO.

1261 Marquette Rd ENdcott 1538

FIN PREMOK!

Točna postrežba!

Ko so hrastli šumeli

ZGODOVINSKI ROMAN

"No, Mišenka, zdrav bodi!" je rekel Djakon, široko razprostrl roke in objel medveda. Medved je vstal na zadnje noge, postavil svoja, za znamenje nasekana ušesa pokonci, zarjovel na ves breg in objel s prednjimi šapami dolgina, pri čemer se mu je zadel s smrčkom v lice. In Djakon je zares, v veliko zabavo tolpe, poljubil medveda na gobec, odsunil s komolcem torbo na hrbet in odkorakal proti vratom.

"Torej v Vjatsko zemljo pojedete po Nevi?" je zakričal črni za tovarišema.

"Pravijo tako!" je odvrnil, obrnivi se, čokatec. "Zbogom!"

"Da se zdravi vidimo, bratci!"

Medvedar je še nekoliko postal na mestu, šedeč z očmi očišlimi, potegnil nato za verigo, medved je vstal in oba sta se zgubila v šumi množici.

Rusobradec je vstal z zemlje in odšel za njegovima tovarišema, ravna se na poti po kuštravi glavi in po žolti čepici Djakoma, ki se je za dobrega pol komolca dvigala iznad vseh.

Glumača sta se povzpela po bregu navzgor in se po namestu Trgovišču odpravila proti Okolnemu gradu.

"Saj je pri njih vse drugače, ne tako kakor pri nas v Moskvi!" je opomnil Ščenek, ves čas radovedno oziraje se na vse strani.

Djakon je zmajal z glavo. "Kaj še. Tukaj je svoboda!"

"Ne mislim tega!" je odvrnil Ščenek. "Lej, kakšno zidanje je to, vse iz kamna! Tudi obleka je drugačna."

Posebno je zanimalo in zamikalo Ščenka to, da so bili trgi in ulice, po katerih sta šla, preloženi s kamenitimi ploščami.

"A pri nas?" je vzkliknil Ščenek, trepljaje se po bokih s kratkimi, žilavimi rokami. "V Kitajgorodu je nekoč obtičala v blatu kočija na saneh — šest konj je ni moglo izvlačiti, pa so jo kar pustili, dokler se ni posušilo na ulici; potem so jo odkopali. Blato — tako!" in je pokazal z roko do svojega senca.

Djakon je korakal molče. Ulice so se vile križem kračem; nizki zidovi iz opločnika so se kar naprej prekinjali z nevelikimi trgi, na katerih so se dvigale cerkve; križi in zelene čebule kupol so gledale izza postopij od vseh strani.

Vsako cerkev so liki mlad gozdiček obkroževali beli in črni križi ter zelene gomile; mrtvi so v tistih časih imeli zavetje med živimi.

Malo prej, preden sta prišla do cerkve Sergija Prepodobnega, se je Djakon ustavil pri nekakih visokih vratih, odprl mala stranska vrata, se pripognil in oba to-

variša sta stala na nevelikem dvorišču. V njegovem ozadju se je za dvema prekošatima lipama pokazala lesena hiša na kameniti podkleti; z leve in desne od nje so izza grmov gledale nizke sobice in spalnice, službe za skladišča in za stanovanje poslov.

Pod gosto krošnjo ene izmed lip je za dolgo leseno mizo, zverraje se po klopih, sedelo dvanaest ljudi; ne glede na rano jutro so se bili že temeljito opili; vsak je držal v rokah po en volovski rog, ki ga je pridno polnil iz velikega prstenege vrča; poleg njega je bila kopica kruha iz presejane moke. Na sredi za mizo je sedel, oprt s hrptom na počrnelo, od stoletij razorano deblo drevesa in malomarno pogledovaje po tovariših, mlad človek v svetli živordeči obleki; neveliki temni brki so komaj pokrivali njegovo nalahko privzignjeno zgornjo ustnico, ki je dajala njegovemu obrazu porogljiv izraz. Njegova lica so bila gladko obrita; izpod rdeče, s krznom obšite čepice so mu silili kodrasti, temnoplavi lasje.

"O, Djakon, dobrodošel!" je vzkliknil, zagledavši prišleca.

Djakon je v znak pozdrava pokimal z glavo. Ščenek je snel čepico in jo mekal v svojih kakor lopate širokih dlaneh.

"Prišel sem..." je zagodel Djakon. "Na, tovariša sem ti pripeljal s sabo, Vasja; Ščenek se kliče."

Pokazal je z glavo na čokatca, se približal mizi, oprezno vzel iz rok mladega Pskoviča ponudeni rog z žganjem in ga začel, iztegnivši spodnjo ustnico naprej in nagnivši glavo nazaj, osuševati.

Med popivači se je razlegnil smeh.

"Saj si se zmotil!" je izpregovoril plečat, visok mlad fant, sedeč na kraju mize. "V pasjico, ne k nam, odvedi prijatelja!"

"Kaj bi z njim počeli? Ali bo komarje pobijal, ka-li?" je po-

prijel drugi.

Zmeden Ščenek se je obrnil proč in se delal, kakor da nič ne sliši.

Djakon je, ne da bi se odtrgal od roga, po strani obrnil s krvjo zalivše se oči najprej na enega besednika, potem na drugega, izpil žganje in položil prazni rog na mizo.

"Norčevskih kap, kakor vidim, nimata na glavi, a norca sta oba, in še prav prava!" je rekel, obrisavši si usta z rokavom. "On iz sekire vodo izžme, a vaju stisne — in ne kliči popa, ne bo komu odpevati!"

Od Djakona prizadeta sta skočila pokonci, toda kodrolasec je potrkal z roko po mizi in vsi so se obrnili v njegovo stran.

"Ne razsajaj!" je rekel. "Djakon ni človek, ki bi kar tako koga s sabo pripeljal. Pridi bliže, mladeč, zakaj te je postalo sram? Kako ti je ime?"

"Nikita... za Ščenka me kličejo..." je odgovoril, zardevši po vsem širokem pegastem obrazu, in se od strani pomeknil k mizi.

"Ti je povedal Djakon, čemu nabiram tovariše?"

"Povedal!" je potrdil čokatec.

"Torej ti je ljubo pluti z nami na Vjatsko?"

"Ljubo."

Vasilij je še enkrat z očmi preletel Ščenkovo tršasto postavbo.

"Dobro... vzamem te..."

Toda pomni!" je rezko pristavil. "Kadar smo brez posla, smo vsi enako, a kadar pojdes po opravku, le žugni na zoper — pa ti razbijem glavo!"

"Seveda... se razume!" je zamrmral Ščenek, pogledovaje Djakona.

Ta mu je izpodbudno pomigal.

Vasilij je vzel največji rog, ga nali in ga dvignila in posadila, je izbuljeno pogledal okoli in očividno ni vedel, kje in kaj se je z njim zgodilo.

Na dogodek pod lipami je razen opisanih oseb gledal še en človek: nad kamni zidu se je kó zrak njuhajoč ris pokazala glava rusobradega glumača. Ko je videl padec dolgina, je smuknil na dvorišče in že bil sredi njih, ki so pomagali poškodovancu.

Za mizo so živahno presojali poraz mladega fanta.

"Korenjak, Ščenek!" je razglasil Vasilij, "sem sedi, pojdi k nam!"

Ščenek je vzel rog, ga brez odduška izpraznil in položil na mizo.

Ščenku je obraz pordel, izpito, žganje mu je udarilo v glavo. Krajni izmed sedečih, ogromen širokoličen mlad fant z naravnost stlačenim nosom, se je dvignil z mesta, uprl roke v boke, se razkoračil in se izzivajoče vstopil pred Ščenka. Ščenek mu je segel samo do pasa.

"Komu od naju, bratci, bodo odpevali, ako ga zmečkam?" je prijel drugi.

širokoustno izpregovoril, obračaje se k tovarišem. "No, kako naj napravim s teboj? Ali naj te na en pot, ali naj te na zemlji zmečkam? Kakšno smrt hočeš? Govori!"

"Daj ga, Tjurja!" so se razlegnili veseli glasovi, "kar po njem! Pokaži kosorepi Moskvi, kaj se pravi v Pskov laziti!"

Krohoh je pozdravil te besede. Vasilij se je smehljaj in si gladil podbradek.

Ščenek se je umeknil za korak.

"Ne rini vame!" je odgovoril.

"Kaj se brez glave zaletavaš?"

"Udri ga!" je kriknil Djakon.

"Pokaži, koliko te je!"

"Kaj bo!" se je prezirljivo oglasil nekdo. "Boji se. To ti je uskujnik! — Nič ne de. Pojde za babo z nami, da nam bo kruh pekel!"

Spet je zagrmel splošni krohoh.

Velikan Pskovič je stopil za korak naprej in iztegnil roke po Ščenku; ta se je znova umeknil.

"Varuj se nesreče!" mu je zagrozil. Obraz mu je pobledele.

Pskovič mu je, ne da bi odgovoril, položil svoje, volovskim nogam podobne roke na pleča. Vsi so utihnili.

In mahoma je zletelo, razprostrši roke kakor krila, ogromno telo Pskoviča visoko v zrak in, opisavši velik polkrog, dva sežnja za Ščenkom z vso težo telebnilo na zemljo; Pskovičeva glava je kakor buča butnila ob suho zemljo.

Djakon se je nakratko zarežal.

"Znanje je luč, neznanje pa je tema!" je rekel poučljivo in si nali še žganja v rog.

K padlemu in nepremično ležečemu fantu sta skočila dva tovariša; bil je omamljen in, ko sta ga dvignila in posadila, je izbuljeno pogledal okoli in očividno ni vedel, kje in kaj se je z njim zgodilo.

Na dogodek pod lipami je razen opisanih oseb gledal še en človek: nad kamni zidu se je kó zrak njuhajoč ris pokazala glava rusobradega glumača. Ko je videl padec dolgina, je smuknil na dvorišče in že bil sredi njih, ki so pomagali poškodovancu.

Za mizo so živahno presojali poraz mladega fanta.

"Korenjak, Ščenek!" je razglasil Vasilij, "sem sedi, pojdi k nam!"

Djakon je potegnil tovariša za roko k mizi in ga vstric sebe posadil na klopi; ta se je obrisal z rokavom in vzel rog, ki mu ga je porinil Djakon.

"Takole je pri nas!" je rekel poslednji, zavijovaje si rokave in zmagonosno oziraje se po vseh; potem je nali žganje sebi in Ščenku. "Treba še koga početi? Kar naprej, fantje, ne pomišljajte se!"

Nekdo se je doteknil njegove rame. Djakon se je ozrl: za njim je stal rusi glumač.

"Odkod si se pa ti vzel?" je vprašal Vasilij, ki je bil takoj opazil novega človeka na dvorišču.

"Za tema tu..."

Rusobradec je pokazal z glavom na Ščenka in njegovega tovariša.

Vito Addante, star 13 let, iz Chicaga, je ustrelil roparja, ki je ubil njegovega očeta.

Bivši nemški prestolonaslednik kronprince Wilhelm, o katerem se je pisalo, da ga je dal Hitler ustreliti.

"Prvič ga vidim!" je zagodel stovoljce, ga je priliznjeno pred njim. "Slišal sem, da nabiraš pro-

NAZNANILO IN ZAHVALA

V bridki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prezlačeno vest, da smo za vedno izgubili preljubljenega sina, brata in očeta

John Kovač

ki je spreviden s svetimi zakramenti po dolgi boleznici v mestni bolnišnici izdihnil svojo blago dušo dne 3. novembra, 1939, v najljepših letih, star šele 29 let. Rojen je bil v Clevelandu.

Po opravljeni zadušnici v cerkvi sv. Vida, smo ga položili k prespečnemu večnemu počitku dne 6. novembra, 1939.

V dolžnost si štejemo, da se pristno lepo zahvalimo Rev. Max Sedji za opravljene cerkvene pogrebne obrede. Ravno tako lepa hvala vsem, ki so ga obiskovali v bolnici, nam bili v tolažbo in pomoč v tem žalostnem času. Kakor tudi vsem, ki so ga prišli pokopati, vsem, ki so čuli in molili ob krsti ter se udeležili pogreba.

Prisrčna hvala vsem, ki so v blag spomin pokojnemu okrasili krsto s krasnimi vencil in sicer: Sonny Raymond, družina Frank Baraga, Mrs. Frances Mihelčič in družina, Mr. in Mrs. Anton Lončar, Norwood Rd., E. 6th St.; Michael Shega in hčere, Mr. in Mrs. Joseph Repar, E. 6th St.; Employees Representatives Association of Cleveland Twist Drill Co., Friends of Lincoln Electric, The Boys in Department 74, Cleveland Twist Drill Co., Mr. in Mrs. Frank Stepic, Mr. in Mrs. Stella Kovač in hči, Mr. in Mrs. Victor Vokac sr. in Miss Stella Vokach, Boy Friends from Glass Ave., Mr. in Mrs. Andrew in Jennie Vidger, Mr. in Mrs. Math Znidarsich, E. 72nd St.; Mr. in Mrs. Frank Jurec jr., Boy Friends from E. 61st St., Mrs. Vesel in družina, Mr. in Mrs. Sylvester Vokac, družina Anton Svete, E. 60th St.

Izkreno se zahvaljujemo vsem sledečim, ki so darovali za svete nase: Mrs. Frances Mihelčič in družina, Mr. John Kordish, Mr. in Mrs. Anton Koren, Mr. Frank Debevec, Mr. in Mrs. Louis Strauss in družina, Mrs. Oblak, Varian Ave.; Mr. in Mrs. Jim Kotnik, Mr. in Mrs. Joseph Gorjance, Mr. in Mrs. Josip Dezellan in družina, Mr. in Mrs. John Oblak, Friends from Lincoln Electric, Mr. in Mrs. Frank Repar, Mr. in Mrs. Alvin Gordon, Mr. in Mrs. Louis Kolar, Mr. in Mrs. Victor Vokac, Mr. August Wolk in družina, Mr. in Mrs. Anton Koshel, Mr. in Mrs. Anton Hacc, Mr. in Mrs. Joe Repar, Novak in Juratovac, Mr. in Mrs. Louis Brodnik, Mr. Peter Plks, Mr. in Mrs. Clayton Bebout, Mr. in Mrs. F. Kapla, Mr. in Mrs. Stanley Plaga in družina, Mr. in Mrs. Louis Bencina, Mr. in Mrs. Urbha.

Ravno tako lepa hvala vsem, ki so dali svoje avtomobile brezplačno na razpolago pri pogrebu, in sicer: Mr. Paul J. Beal, Mr. Alvin Gordon, Mr. John Speck, E. 61st St.; Mr. Harry Hausrath, Mr. Frank Colanc, Mr. Andrew Vidger, jr., Mr. Frank Hacc, Mr. Tony Hacc.

Nadalje tudi lepa hvala nosilec krste, ki so ga spremili in polčili v prerani grob.

Izkrena hvala tudi pogrebni zavedu Zakrajšek Funeral Home za vso prijazno postrežbo in za izvrstno vodstvo pogreba.

Preljubljeni in nikdar pozabljeni sin, brat in oče, ki si se tako prerano za vedno ločil od nas, močno potni nad Tvojo izgubo Ti želimo, da počivaš sedaj v miru v prespečnem grobu. Večna luč naj Ti svetli in lahka naj Ti bo rodna zemlja.

Zaljubljeni ostali:

Anton Kovač, oče.
Raymond, sin; Anton, Andrew, Vincent, bratje.
Frances, poročena Stepic, sestra; Pauline, soproga.

Cleveland, O., 5. decembra, 1939.

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska katoliška podporna organizacija v Združenih Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota

Glavni urad v lastnem domu: 351 No. Chicago St., Joliet, Illinois
POSUJE ŽE 46. LETO

Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v državi Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.

SKUPNO PREMOZENJE ZNAŠA OKROG \$5,000,000

SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 119.80%

K. S. K. Jednota ima nad 35,000 članov in članic v odraslem in mladinskem oddelku.

SKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 185

V Clevelandu, Ohio je 15 naših krajevnih društev.

Skupnih podpor je K. S. K. Jednota izplačala tekom svojega obstanka nad \$7,000,000

GESLO K. S. K. JEDNOTE JE: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD!"

Če se hočeš zavarovati pri dobri, pošten in solventni podpori, organizaciji, zavaruj se pri Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema v svojo sredo člane in članice od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta. Zavaruješ se lahko od \$250 do \$5000 posmrtnine.

V Mladinskem Oddelku K. S. K. J. se otroci lahko zavarujejo v razredu "A" ali "B". Mesečni prispevek v mladinski oddelk je zelo nizek, samo 15c za razred "A" in 30c za razred "B" in ostane stalen, dasi zavarovalnina z vsakim dnem narašča. V slučaju smrti otroka zavarovanega v razredu "A" se plača do \$450.00 in zavarovanega v razredu "B" se plača do \$1000 posmrtnine. Otroka se lahko tudi zavaruje za dobo 20 let, nakar prejme zavarovani svoto izplačano v gotovini.

BOLNIŠKA PODPORA:

Zavaruješ se lahko za \$2.00; \$1.00 in 50c na dan ali \$5.00 na teden. Asesment primerno nizke.

K. S. K. Jednota nudi članstvu pet najmodernejših vrst zavarovanja.

Člani in članice nad 60 let stari lahko prejmejo pripadajočo jim rezervno izplačano v gotovini.

Nad 70 let stari člani in članice so prosti vseh nadaljnjih asesmentov.

Jednota ima svoj lasten list "Glasilo K. S. K. Jednote," ki izhaja enkrat na teden v slovenskem in angleškem jeziku in katerega dobiva vsak član in članica.

Vsak Slovenec in Slovenka bi moral(a) biti zavarovan(a) pri K. S. K. Jednoti, kot pravi materi vdov in sirot. Če se nisi član ali članica te močnega in bogate podporne organizacije, potrdi se in pristopi takoj.

V vsaki slovenski naselbini v Združenih državah bi moralo biti društvo, spadajoče k K. S. K. Jednoti. Kjerkoli se nimate društva, spadajočega k tej solventni katoliški podporni organizaciji, ustanovite ga; treba je le osem oseb v starosti od 16. do 60. leta. — Za nadaljnja pojasnila in navodila pišite na glavnega tajnika: JOSIP ZALAR, 351 No. Chicago Street, Joliet, Illinois.

CHRISTMAS SPECIAL!

Full 6 cu. ft. Genuine

FRIGIDAIRE

Double-Easy Quickcube Tray, Stainless Porcelain Hydrator, Automatic Interior Light, Open-Shut Freezer Door, Famous Meter-Miser, All-Steel Cabinet, Acid-Resisting Porcelain in Food Compartment, and Many other Quality Features Included at This Bargain Price!

• Je tukaj za božič! Frisno izdelana Frigidaire kakovost! Ne 4 ali 5 kub. čevljev, ampak model mere 6 kub. čevljev. Ima iste fine odličnosti kot Frigidaire modeli, ki stanejo \$100 več. Edina prilika v življenju, da jo boste razveselili za božič z novo Frigidaire-ledenico, ki si jo je vedno želela. Pridite in oglejte si jo še danes.

ONLY FRIGIDAIRE HAS THE METER-MISER Simplest refrigerating mechanism ever built! Whisper-quiet. Unseen. Trouble-free. Cuts current cost to the bone!

NAJNOVEJŠA FRIGIDAIRE 6 KUB. ČEVLJEV Z VSEMI TEMI PRITIKLINAMI

PLAČATE SAMO \$5.00 NA MESEC

Za boljše cene in blago se vedno obrnite do

NORWOOD APPLIANCE & FURNITURE

6104 St. Clair Ave.

819 E. 185th St.

JOHN SUSNIK in JERRY BOHINC, lastnika

GIVE ELECTRICAL GIFTS

Oblak Furniture Co.

TRGOVINA S POHIŠTVOM
Pohištvo in vse potrebščine za dom
8612 ST. CLAIR AVE.
Henderson 2978

CHRISTMAS SEALS

Help to Protect Your Home from Tuberculosis